

POSLEDNÍ VOZÍK Z DOLU ČSM VE STONAVĚ – 4. 2. 2026

Po téměř 250 letech skončila nejen na Ostravsku, ale tím pádem i v celé České republice těžba černého uhlí. Důl ČSM vytěžil za dobu své existence více než 124 milionů tun uhlí. Odhaduje se, že na Ostravsku se od počátků těžby vytěžilo kolem 1,7 miliardy tun uhlí.

Zástupci hornických spolků z ČR, Slovenska i Polska se vedle zaměstnanců, rodin a hornických důchodců zúčastnili trochu smutného rozloučení s hlubinnou těžbou černého uhlí v Ostravsko-Karvinském revíru.

Ve středu 4. února 2026 po jedenácté hodině byl z Dolu ČSM ve Stonavě na Karvinsku vyvezen symbolický poslední vozík s černým uhlím. Závodní dolu ČSM pan Karel Blahut dal pokyn narážeci, aby vytěžil poslední vozík z dolu. Zanedlouho se vozík objevil na náraží - jeho cesta z hloubky přes 1300 m trvala asi 5 minut. Nárážeci podali závodnímu hlášení, které posléze závodní předal generálnímu řediteli OKD panu Romanu Sikorovi. Byl vytěžěn poslední vozík černého uhlí z dolu ČSM ze sloje Nathan, porub 463204/1 a tím byla ukončena těžba černého uhlí na dole ČSM a současně v OKD a v České republice. Těžba černého uhlí končí.

Generální ředitel poděkoval za hlášení a dodal, že jako vždy v životě, když něco starého končí tak i něco nového začíná. Musíme ctít historii, ale podívat se i do budoucnosti. Chceme, aby značka OKD fungovala i do budoucnosti a máme připraveno několik projektů, většinou z oblasti energetiky a jsme přesvědčeni, že je dokážeme rozvinout. Věřím, že tím přineseme našemu regionu potřebná pracovní místa a spoléháme na pracovitost, svědomitost a píli lidí, kteří zde žijí.

Perkmistr Sdružení hornických a hutnických spolků ČR, Václav Dorazil na začátku hornického průvodu od Radnice Slezské Ostravy ke Katedrále Božského Spasitele, zase připomenul naši povinnost nenechat zapomenout těžkou práci a hlavně kamarádské vztahy horníků, které patří neodmyslitelně k tradicím hornického povolání. I když skončila hlubinná těžba na Ostravsku, nekončí úcta k hornictví a naše péče o hornické tradice obecně.

Akci zakončila hornická bohoslužba v katedrále a bývalí i současní chlapi ze šachet v mnoha hospodách jistě společně zapili konec hlubinné těžby uhlí v České republice.

Promluva biskupa Martina z bohoslužby k ukončení těžby

4. 2. 2026, Katedrála Božského Spasitele, Ostrava

Jsem si velmi dobře vědom toho, že slov jste v tomto dnešním mimořádném dni slyšeli od mnoha lidí mnoho. Slovo o tom, že se uzavírá historická kapitola s názvem *Těžba černého uhlí*, která po dvě stě padesát let formovala tento kraj a mnoho lidí v něm.

Mezi všemi těmi slovy k nám před chvílí zazněly také dva úryvky z Bible a já bych se rád spolu s vámi zastavil u textu evangelia. Ten totiž také hovořil o velmi těžké a náročné práci. Byla to práce rybářů. Lidí, kteří sice nefárali do hlubin, ale zajížděli na hlubinu moře. Lidí, kteří velmi dobře znali únavu, radost z úspěchu i pocit zmaru a hořkost prázdných sítí.

„Celou noc jsme se lopotili...“ říká Šimon Petr. Jak blízká jsou tato slova všem, kdo někdy fárali do hlubin země, a v temnotě podobné noci namáhavě pracovali.

Ježíš přichází mezi rybáře, kdy mají po sichtě. Vstupuje do jejich lodí. Přichází na jejich pracoviště. To je silné poselství dnešního evangelia: Bůh není vzdálený pozorovatel. Je přítomen uprostřed lidské práce. A bylo tomu tak i v dolech. Přestože se ho v některých obdobích snažili ze života společnosti a pracujících lidí odstranit, z hornického pozdravu se ho nikomu odstranit nepodařilo. ZDAŘ BŮH! A tak byl Bůh přítomen v klecích sjíždějících pod zem, v potměných chodbách dolů, i v každém návratu na povrch.

„Zajed' na hlubinu,“ říká Ježíš Petrovi. Přejde mi příhodné, že tato věta mohla klidně zaznívat i v hornickém prostředí. Důl Hlubina je vzdušnou čarou pár stovek metrů odsud. Zajed' na Hlubinu! Ježíš, ale těmito slovy vybízí Petra, aby se znovu vrátil tam, kde zakusil neúspěch.

A tak se nám může přirozeně vybavít vzpomínka na ty, kdo se do práce vraceli s obavami, protože zažili víc než neúspěch. Zažili třeba důlní neštěstí. Přirozeně musíme myslet i na ty, kteří se po důlních neštěstích domů nevrátili.

Bohužel byla tato vysoká cena během těch dvou a půl století mnohokrát zaplácena.

Nemůžeme říct, že by ji vyvážila cena toho vytěženého černého zlata. Každé jméno, každý život má svou váhu před Bohem. Vkládáme je dnes do Boží náruče a prosíme, aby jejich památka zůstala živá a jejich oběť nebyla zapomenuta.

Ježíš říká Petrovi: *„Neboj se.“* A i to je slovo, které je pro tuto chvíli velmi příhodné. Konec těžby přináší nejistotu, otázky a obavy o budoucnost. Ale *„Neboj se“* znamená: nejsi na to sám. Bůh, který byl v hlubinách, je i na prahu nové etapy. Tu nakonec zažívají i rybáři v tom příběhu.

„Přirazili s lod'mi k zemi, nechali všeho a šli za ním.“ Minulost – se vší námahou, bolestí i hrdostí – se může stát základem pro nový začátek. Stejně jako rybáři byli povoláni jít dál, k něčemu, co naprosto novým a nečekaným způsobem naplnilo jejich život, i tento kraj není odsouzen k prázdnotě, ale povolán k novému začátku.

Dnes děkujeme Bohu za 250 let těžby. Za dvě a půl století práce tvrdé, nebezpečné, často neviditelné, a přece nesmírně důležité. Děkujeme za všechny, kteří s hornictvím spojili svůj život – za horníky i jejich rodiny. Děkujeme za vše dobré, co z této práce vzešlo. I za to, co zůstalo a trvale zůstane.

Tady se neodpustím slova ze hry Posel z Liptákova: *Mladý pane, viděl jste někdy důl? To je díra v zemi... Prosím, peněženku mi můžou vzít, kočár mi můžou vzít. Ale důl? Ten se může zatopit, zasypat, ale nikdo vám ho nemůže vzít....* To všechno tady zůstane...Kéž by v tomto kraji nezůstala jen uzavřená důlní díla. Kéž by v tomto kraji zůstala i ta odvaha a odhodlání, kterou měli horníci podobně jako rybář a pozdější apoštol Petr. A kéž by tu zůstala i ta stejná naděje, kterou měl Petr v srdci, když opustil své povolání a začínal znovu. Tak ZDAŘ BŮH!